

Arrest

nr. 92 082 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juli 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. JACOBS *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juli 2012 heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing genomen houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat betrokkene op 17.11.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 14.06.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 17.10.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 20.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 20.02.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 23.05.2012 de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 12.07.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een handgeschreven brief van haar vroegere buurvrouw Rosa dd. 02.07.2012 voorlegt waarin ze de problemen van betrokkene bevestigt en waarin ze verklaart dat er vaak politiecontroles uitgevoerd zouden worden op het adres van de oom van betrokkene, waarbij hij geslagen zou zijn. Overwegende dat deze brief ook vermeldt dat de oom van betrokkene al haar spullen in brand gestoken zou hebben. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hierdoor een hartaanval of een hersenbloeding gekregen zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar oom de situatie beu zou zijn en uit zou zijn op wraak omdat hij lastiggevallen wordt nadat betrokkene gevlucht zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij gezworen zou hebben om betrokkene en haar kind te vermoorden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar oom haar enige familielid was, maar dat hij zich nu ook tegen haar gekeerd zou hebben. Overwegende dat betrokkene deze beweringen op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een convocatie van de Politie van Khasavyurt voorlegt dd.29.06.2012 waarin betrokkene opgeroepen wordt zich aan te bieden in hoedanigheid van verdachte. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene tijdens haar tweede asielaanvraag reeds convocaties in de hoedanigheid van betrokkene naar voor bracht, maar dat deze asielaanvraag desalniettemin een negatieve beslissing kreeg van het CGVS en de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar ex-buurvrouw Roza de convocatie aan de omheining van haar huis gevonden zou hebben, waarna ze deze verstuurd via haar neef in Duitsland (nadat hij via kennissen van betrokkene het adres van betrokkene te weten gekomen zou zijn omdat Roza het adres niet zou weten). Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene een enveloppe voorlegt waarin bovenstaande documenten verstuurd zouden zijn vanuit Duitsland door de neef van haar vroegere buurvrouw Roza (S.). Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze een goed leven gehad zou hebben op financieel vlak in Rusland, en dat ze dus niet naar België gekomen zou zijn omwille van economische redenen. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ART 48/3 en 4814 VREEMDELINGENWET. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDS- EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL. SCHENDING ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR. MACHTSOVERSCHRIJDING De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming. Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk. Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen. Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid (Zie H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, HCR, Genève, 1992, nr. 199, p. 52). Verschillende verklaringen kunnen elkaar uiteraard aanvullen. Het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (RVS, 03.08.2001, nr. 98.160, Dimole / CGVS). Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999). In casu is geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat verwerende partij er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar het feit dat er reeds een asielaanvraag was ingediend geworden, en deze reeds was afgewezen. Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een voorheen gemaakte beoordeling in hoofde van verwerende partij, waarbij echter geen rekening kon

gehouden worden met tal van bewijsstukken die verzoekster thans wel kan aanbrengen. Toen zij haar eerste asielaanvraag indiende en ook lopende deze procedure had verzoekster deze stukken nog niet in haar bezit, kon zij ze ook niet in haar bezit hebben omdat zij dateren van na deze procedure. Het is ook totaal niet correct om wanneer de asielzoeker stukken voorlegt ter ondersteuning van de door hem geuite vrees voor vervolging, zomaar zonder enig onderzoek ten gronde gaat oordelen net alsof de voorlegging van stukken niet relevant zou zijn. De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996). De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bebestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dat dit niet gebeurd is in casu. Uit de verklaring van de buurvrouw die door verzoekster wordt neergelegd en ook nog uit de convocatie dd. 29.06.2012 blijkt duidelijk dat verzoekster problemen kent in haar geboorteland en verder dat deze problemen actueel zijn. In de verklaring van de buurvrouw wordt expliciet vermeld dat er sprake is van aanhoudende problemen van verzoekster, en waarin verschillende politiecontroles bij de oom van verzoekster worden bevestigd evenals het feit dat hij hierbij herhaaldelijk is geslagen geworden. De problemen worden ook bevestigd door de voorlegging van een zeer recente convocatie dd. 29.06.2012, waarbij verzoeker wordt opgeroepen als verdachte. Dat deze convocatie dateert van na de vorige asielaanvraag van verzoeker. Dat ten onrechte door verwerende partij wordt gesteld dat verzoekster haar beweringen niet bewijst, terwijl zij integendeel een zeer recente convocatie voorlegt die ten volle haar asielaanvraag ondersteunt. Dat niet kan ingezien worden waarom verzoekster een convocatie krijgt als verdachte als er dan toch geen problemen zouden zijn zoals door verwerende partij zeer gemakkelijk geponeerd wordt in tegenstrijd van de informatie en de stukken waarover verzoekster beschikt. Dat de kringredenering van verwerende partij niet opgaat, waarbij er gesteld wordt dat de documenten geen bewijskracht hebben zonder geloofwaardige verklaringen, doch anderzijds geen verklaringen mogen afgelegd worden zonder bewijsstukken. Dat deze redenering inhoudt dat verzoekster én geen verklaringen kan afleggen en géén bewijsstukken kan voorleggen die ten gronde worden onderzocht. Dat in dit verband duidelijk is dat de asielaanvraag van verzoekster op basis van deze nieuwe informatie een onderzoek ten gronde verdient en niet zomaar kan af gewezen worden. Dat uit deze bijkomende informatie blijkt dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren. "Traditioneel aanvaard rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zijde vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c., nr. 106). In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning (...). Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht door het feit dat de nieuwe informatie inzake vervolgingen niet worden in rekening gebracht bij het beoordelen of verzoekster effectieve verwijderbaar is uit het land. Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verklaring van de buurvrouw een gesolliciteerd karakter vertoont. Dat in de mate dat hiermee bedoeld wordt dat deze verklaring is afgeleverd nadat er een verklaring was gevraagd, dit correct is. Dat in de mate dat hiermee bedoeld zou worden dat de inhoud hierdoor niet objectief zou zijn, en niet werkelijkheidsgetrouw zou zijn, dit met de meeste klem ontkend dient te worden. Dat kwade trouw niet wordt vermoed, doch dient bewezen te worden, en dit niet kan door middel van eenzijdig geuite beweringen in strijd met stukken die nooit op hun waarachtigheid zijn onderzocht geworden. Dat minstens vereist is dat gezien de door verzoekster geuite vrees en tevens de voorgelegde stukken het één en ander onderzocht zou worden."

2.1.2. Vooreerst laat de Raad gelden dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet niet van toepassing zijn, nu de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geoordeeld heeft de derde asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekster uit allerlei theoretische beschouwingen aangaande de verklaringen van een asielzoeker en betoogt dat 'niets wordt onderzocht'. Zoals reeds aangegeven, wordt de tweede of latere asielaanvraag van een vreemdeling niet inhoudelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris onderzocht. Doch beperkt de bevoegdheid van de gemachtigde zich ertoe na te gaan of door de vreemdeling nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aangevoerd.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Door verzoekster werden, zoals blijkt uit de *in casu* bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op volgende motieven:

"Overwegende dat betrokkene een handgeschreven brief van haar vroegere buurvrouw Rosa dd. 02.07.2012 voorlegt waarin ze de problemen van betrokkene bevestigt en waarin ze verklaart dat er vaak politiecontroles uitgevoerd zouden worden op het adres van de oom van betrokkene, waarbij hij geslagen zou zijn. Overwegende dat deze brief ook vermeldt dat de oom van betrokkene al haar spullen in brand gestoken zou hebben. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hierdoor een hartaanval of een hersenbloeding gekregen zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar oom de situatie beu zou zijn en uit zou zijn op wraak omdat hij lastiggevallen wordt nadat betrokkene gevlucht zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij gezworen zou hebben om betrokkene en haar kind te vermoorden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar oom haar enige familielid was, maar dat hij zich nu ook tegen haar gekeerd zou hebben. Overwegende dat betrokkene deze beweringen op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een convocatie van de Politie van Khasavyurt voorlegt dd.29.06.2012 waarin betrokkene opgeroepen wordt zich aan te bieden in hoedanigheid van verdachte. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene tijdens haar tweede asielaanvraag reeds convocaties in de hoedanigheid van betrokkene naar voor bracht, maar dat deze asielaanvraag desalniettemin een negatieve beslissing kreeg van het CGVS en de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar ex-buurvrouw Roza de convocatie aan de omheining van haar huis gevonden zou hebben, waarna ze deze verstuurd via haar neef in Duitsland (nadat hij via kennissen van betrokkene het adres van betrokkene te weten gekomen zou zijn omdat Roza het adres niet zou weten). Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene een enveloppe voorlegt waarin bovenstaande documenten verstuurd zouden zijn vanuit Duitsland door de neef van haar vroegere buurvrouw Roza (S.). Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze een goed leven gehad zou hebben op financieel vlak in Rusland, en dat ze dus niet naar België gekomen zou zijn omwille van economische redenen. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris werd niet op kennelijk onredelijke wijze beslist om verzoekster haar derde asielaanvraag niet in overweging te nemen. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL; SCHENDING EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG. SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET. SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL. SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL. De asielinstanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt geenszins correct gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM), praktijk die uitgaat van de overheid. Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat deze specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Door zondermeer aan verzoekster de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit zonder enig onderzoek terzake, is er manifest schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet. In Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechten schendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is zo dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit, waarbij duidelijk is dat de situatie in Dagestan niet veilig is en dit steeds minder. Dat het bv opvalt dat verwerende partij het niet nodig vindt om de situatie in casu te onderzoeken, doch anderzijds door de Belgische overheid een negatief reisadvies wordt afgeleverd voor Dagestan gezien de onveilige toestand daar. De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoekster is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en haar leven ten zeerste in gevaar. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenie en naburige republieken. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van de Kaukasus republieken het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Dagestan ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of stereotype argumentatie. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar zonder grondig onderzoek overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag op basis van een eenzijdige interpretatie van de verklaringen en stukken van verzoekster, zonder enig grondig onderzoek.”

2.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist dat verzoekster bij haar derde asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/00,). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.

Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeksters vage beschouwingen die geheel ongestaafd blijven, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET. SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Dagestan worden niet in vraag gesteld. Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. Waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Verwerende partij is maar al te goed op de hoogte van de situatie want er wordt door de Belgische overheid negatief reisadvies afgeleverd voor deze regio. Gezien het negatieve reisadvies enerzijds en de voorgelegde stukken anderzijds diende verwerende partij over te gaan tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan.”

2.3.2. Waar verzoekster een schending opwerpt van artikel 48/4 en de materiële motiveringsplicht, en daarmee grotendeels haar argumenten uit de vorige middelen herhaalt, verwijst de Raad naar de bespreking van de eerste twee middelen.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat

op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM maar hierboven werd reeds besproken dat de verzoekende partij geen ernstige schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC